

Wat is art-based learning?

Art-based learning laat zich vertalen als leren van kunst, hetgeen iets heel anders betekent dan leren óver kunst. Het is een methodisch didactisch instrument, ontwikkeld door dr. Jeroen Lutters.

Jeroen Lutters (1959) is onderzoeker, docent en publicist, als lector verbonden aan ArtEZ University of the Arts. Ook is hij verbonden aan de universiteiten van California en Amsterdam. De methode art-based learning is gegroeid uit zowel Lutters' persoonlijke levenslange liefde voor en ervaringen met kunst, als zijn ervaringen als docent op kunstacademies en universiteiten. Met zijn dissertatie *In de schaduw van het kunstwerk: art-based learning in de praktijk* promoveerde Lutters in 2012 aan de Universiteit van Amsterdam. Dit proefschrift, o.a. geïnspireerd op het werk van cultuurtheoretica Mieke Bal en psychoanalyticus Christopher Bollas, is een uitgebreide en indrukwekkende uitwerking en demonstratie van art-based learning, dat daarmee aan de buitenwereld gepresenteerd werd.

De vier fases van art-based learning

Art-based learning verloopt in vier fasen. Meestal, maar niet noodzakelijk in onderstaande volgorde. Er is ruimte voor variatie.

1. Het stellen van een vraag.

Art-based learning begint met het stellen van een voor de deelnemer relevante vraag. Lutters (2020) spreekt van existentiële, urgente vragen. Het heeft geen zin om vragen te stellen waarop men niet oprecht een antwoord zoekt. Dat klinkt misschien voor de hand liggend, maar het is cruciaal voor de doeltreffendheid van art-based learning dat men vanuit een zinvolle vraag vertrekt. Wat precies zinvol is bepaalt de deelnemer, deels intuïtief, op het moment dat de vraag opkomt.

Het is belangrijk dat de deelnemer niet gestuurd wordt in het stellen van de vraag. De vraag kan niet van buiten opgelegd zijn. Het gaat om wat van binnen zit, op dat moment naar boven komt en niet vooraf geregisseerd is. Ook niet door de deelnemer zelf. Autonomie en het vertrouwen op intuïtie spelen een grote rol.

2. Het sprekende object.

De tweede fase begint met het loslaten van de vraag. De vraag wordt aan de kant geschoven om er pas tegen het einde weer op terug te komen. De deelnemer kiest (ook weer grotendeels intuïtief) een kunstwerk waarmee hij in dialoog gaat. Een interessante benadering is om de keuze om te draaien; de deelnemer laat zich kiezen door het kunstwerk, doordat hij zoveel mogelijk open staat voor wat zich op dat moment aandient.

In deze fase is het kunstwerk aan het woord. De deelnemer is waarnemer, zoveel mogelijk zonder te duiden of te oordelen. Christopher Bollas spreekt van het open staan voor de mogelijkheid van inspiratie (Lutters, 2012; Bollas, 2004). Het is een vorm van wat men in de literatuur *close reading* noemt. Gefocust en met oog voor details luistert de deelnemer naar wat het kunstwerk te vertellen heeft. Dat wat er uitspringt en de aandacht vraagt stuurt het creatieve denkproces. Er wordt in deze fase nog geen betekenis of oordeel gegeven.

3. Mogelijke werelden.

In deze fase komt de deelnemer samen met het kunstwerk terecht in *mogelijke werelden*, een begrip dat zijn herkomst vindt in het werk van literatuurtheoreticus Lubomir Doležel. Een fictieve werkelijkheid achter het kunstwerk, of eigenlijk tussen het werk en de deelnemer, waarin van alles met elkaar in verband kan worden gebracht. Associatie, verbeelding, fantasie en het divergente denken staan centraal in deze fase.

Je betreedt een gebied van associatieve, aangrenzende ervaringen waarbij je alle beelden, ideeën en herinneringen toelaat die zich aandienen. Er ontsluiten zich steeds meer zaken die niet meer direct te maken hebben met de wereld van het sprekend object. Er ontstaat dus een “mogelijke wereld” die veel groter is en talloze aangrenzende kunstwerken en andere bronnen omvat. (Lutters, 2012, p. 15)

4. Het vertellen van een verhaal

Deze fase begint met het terugkeren naar de vraag van stap 1. Onbewust is de vraag mee op reis geweest en het is uiteraard interessant om te kijken of de ervaringen leiden tot een (voorlopig) antwoord op de vraag. Of wellicht wordt duidelijk dat de vraag helemaal niet zo relevant is, of anders gesteld moet worden?

Waar de vorige fase draaide om divergeren, komen we nu in een meer convergerende gedachtestroom terecht. Dit is de fase van het betekenis geven aan alles wat in de vorige fases voorbijkwam. De opbrengsten worden verwerkt tot een nieuw, eigen verhaal. Hetgeen overigens niet altijd een geschreven tekst hoeft te zijn, het kan ook een andere creatieve uitingsvorm aannemen.

Het in groepsverband terugkoppelen en delen van de ervaringen kan ook onderdeel zijn van het vertellen van verhalen. Alhoewel art-based learning wel heel persoonlijk kan zijn en dus soms minder geschikt om te delen. Hier geldt wat dat betreft hetzelfde als bij het formuleren van de vraag; het moet niet gestuurd worden door buitenaf. Externe kaders zouden zo min mogelijk invloed moeten hebben om te voorkomen het proces een sociaal wenselijke wending neemt. Ik denk dat het daarom, zowel bij stap 1 als bij stap 4, goed is om te benadrukken dat niemand wat dan ook hoeft te delen met anderen. Tegelijkertijd zou in de laatste fase niemand zich geremd moeten voelen om dat wel te doen.

Sprekende objecten

Art-based learning beschouwt kunstwerken als ‘sprekende objecten’, een bron van inspiratie, nieuwe inzichten en kennis. Door te luisteren naar wat het kunstwerk te vertellen heeft ontstaat er een open, derde ruimte tussen subject en object van onderzoek, waarin ze met elkaar in dialoog gaan (Lutters 2012; Winnicott, 1971). In die dialoog kan men zoeken naar nieuwe verbanden en inzichten. Het ervaren van kunst is op deze manier in feite een vorm van denken. ‘Sprekende objecten’ laat zich naar het Engels vertalen als ‘teaching objects’, wat wellicht nog wat extra duiding geeft aan de term art-based learning.

Het object dient als beginpunt voor een overdenking, een droomwereld, een doorlopende vertelling, een Spinozistisch universum, een poëtische exploratie die het midden houdt tussen feit en fictie, puur om daarvan te leren in termen van kennis en oordelen. (Lutters, 2020, p. 27)

Art-based learning beschouwd daarmee de fictieve werkelijkheid als kennisbron. Het erkent de kracht en waarde van fantasie, verbeelding en associaties bij het zoeken van antwoorden op (levens)vragen en het vertellen van een nieuw, eigen verhaal. Het is een creatief proces van divergeren (de gedachten de vrije loop laten, associëren, dromen, grenzeloos fantaseren) en convergeren (het samenbrengen van ideeën tot een nieuw inzicht, een nieuw verhaal). Kunst is in feite zowel het begin- als het eindpunt. Kunst ervaren wordt kunst creëren.

Referenties

- Bollas, C. (1989). *The shadow of the object. Psychoanalysis of the unthought known*. New York, NY: Columbia University Press
- Lutters, J. (2012). *In de schaduw van het kunstwerk* (1ste ed.). Maklu, Uitgever.
- Lutters, J. (2020). *Art-based Learning* (1ste ed.). Coutinho.
- Winnicott, D. W. (1971). *Playing and Reality*. Adfo Books.